

POEMA
DEL
WVLI
MATI
CLAR

text: Miquel Esudero
dibuix: Antoni Novan

El cel i el deliri de la matinada

—en l'aiguafort de l'alba—

tenien el color,

--tiges de sang òrfena i de flors rosades en els baladres bords--
el color mateix, lletraferit i sanguinari, de la "nostra" revolució
social.

En aquesta hora, hora trèmula i deficiosa en les pròpies
orenetes negres esbojarrades,
digueu-me, oh déus, oh déus de la meua raça i del meu
"karma",

digueu-me, oh, on nien, on s'aixopluguen les ànimes
benèfiques i felices;

digueu-me on he d'anar a cercar, Déu meu, les ànimes
iebianes,

les ànimes benaurades dels meus propis morts
enterrats no fa gaire, d'una febre i d'una set feudals!

No em facis cas: és la màgia sempre perversa i maliciosa de
la resplendent matinada:

Heu llegit, heu assimilat tot l'esoterisme, "naïf" i "Gypsi", de
"La Cruz de la Caravaca" o de "La Salamandra"?

La nit, l'obscura nit atueix les liles, les perfumades
caigudisses liles muntanyanes... perquè són fosques:

(oh virtuts, virtuts clares i ocultament esculapianes). Heu
llegit "Les Herbes Magiques" de René Putz?

Heu pregat Déu?

Flairant la llum i les claristies del matí, cavaller de la "llum
astral", venerant el llunyedà Lucifer,

"caminava el poeta somniós"
pel comellar entotsolat

---pedruscall arisc i molsa blana del màgic castell enrunat
(Les monges-bruixes d'Escornalbou? No: això era,
potser, a Mont-segur, oh volguda Clar-de-Lluna---
a Mont-segur el càtar, tot guarnit de verds flotons-
pendons de l'heura tremolosa que ocultava Dionysos
i de la maria-lluïsa sentorosa i per a florir.

Pel comellar plantat,

per enmig dels covals profunds i dels espadats capriciosos
flor-picats de nobles lluminàries aspres

que grinyolen (al pas torrencial, salvatge i trenca-arrels de
les aigües deixondadores ---oh l'aigualera, la matinal
aigualera multicolor i deficiosa sobre l'erbei
primaveral del blader tendre!) com el penell del
campanar a la tempesta i que tremolen d'espès
rovell alquimitzant

els ninxols vitrificats ---sublimat de plata per a retre
homenatge als avis--- del cementiri, d'aquest
greixós carner on va a morir, reposadament, la
verge-tarda de l'hvern no profanada pels mortals...

pel comellar de gespa tendra plantat de pruneres brillants
i de sucós fruit tou caigut i fent-se escampadis
per terra. (Oh Fortuna!)

"L'home no és altra cosa que plom opac i ratllat amb l'ungla
dels vicis, deslluït" ---pensava---

Per què els déus, els nostres déus de fora-món que, ara, ens
somriuen des dels milers d'estels del matí clarivident,
en la mítica retorta d'Hermes, no li han dat el
llustre esplendent de les roses, del místic pom de
roses feralment penjades a la creu forjada del meu
ferri reixat?

L'home gira entorn del diner
com eis planetes donen tombs al sol ---Oh Hèlios del Temple
love, on aprengué a brodar domassos i tapissos
de Damasc

Santa Maria.

Ah! Els planetes fan capgirar el sol!

Per aquesta verinosa impietat

jou condemnat,

fa dos-mil-tres-cents anys, l'Aristarc d'Atenes.

Ara, els déus feliços de l'Aquari zodiacal del nostre cap-de-
segle,

de l'Aquari blau fulgent,

vindran a esmicolar-nos, en llurs astronaus de pau, la
mesquina torre de vori del catolicisme rural, rural
i venal, per bé que, d'antuvi ingenu (no en facis
cas: ni de Teodosi ni de la Biblioteca d'Alexandria.
Són reis que no ha inventat la Història; els han
inventats els protestants!)

Ara mana la "Mitja Lluna"

Pau Viè.

i, sota el seu regnat de turquesa encastellada, envitricolla-
dament abscondida ---oh prudència, hermètica
prudència!--- en un vespre oníric fabulós,

hem assolit...,

---perdó!--- deia que l'Armstrong havia calcigat les cendres
hecatianament verdoses ---parlo com un babiloni en
el seu "zigurat"--- toves i fredes de la Mare-Lluna,
la darrera filla de l'Esperit generós de love quan
s'enamorà bojament de la fecunda Via Làctea. La
nodrí el pit de Pandora.

El poeta pensava com l'"al-lucina-il-luminat" Virgili, per
imperial decret, dins el seu divi portafoli de
"somnia", havia, humilment, de retre culte a Cèsar
Octavi...

Jo dono culte a l'Alliberador, a la Propera Parusia
("Maharanatha!"), a l'Aquari!

Ara, oh matí-matinada,

un rugisser clauell verd (!) ha creuat l'espai per sobre de mi
i dels cucs-de-llum encara mig brillants però com
enrojolats d'una penosa vergonya de desenfaina-
ment. Els cucs-de-llum són la febre del bosc. (Hi
ha un tresor amagat... al fons de cada cosa!)

El "Roquefort" de l'ànima es va podrint dintre la cava
humida d'aquesta vida superbament planetària.

El procés de combustió, esgarriofosament acarnissat, amb
una pugna de pruna asseguda en la mengívola
terra ---no és aquest, el seu destí, diuen els sants-
màgics: Merlín, Ramon Llull..., potser tu (la rosa
és a la creu!) i el "cuc" enfurismat del meu
"Roquefort", camuflat de verge "Holanda" se'm
menja el meu cos ja aflebit, encastat amb pedra
de rosella tèbia, magnètica i passional ---les Cinc
Llagues, oh les Cinc Llagues Redemptores! Mestre
Jesús, Hosanna et canta el prat!

I la meua ànima

(sentorosa del "musc" hippyament vespral com el
mateix déu Saturn

amb les seves anelles de mantega dolça o de gelatina coent!
---Oh Medusa iniciàtica del mòbil, mai estable,
misteri terramar!----)

en aquesta lluita de centaures capriciosa, de faunes i de
nimfes, florals nimfes encarnades ---l'esperit
defineix el cos--- en les gaèliques pastores nues
amb un grapat de fenc tebi engrapat a la pell
---oh pell d'alabastre, de frec de llum plena en la
frescor!---

que ofereixen les sanguines taronges,
arrencades per Eblis del jardí d'Hespèrid,

"la dulce fruta del jardín ajeno",

per a calmar el fàstic-deliri dels nostres caminants desèrtics
(Oh àrabs!), flamejants de brasa-clivell a tambal de
la planura solitària i enlluernada de sol... "massis"...

En tot això somniava i es capficava el poeta

quan tragué un mos de pa, d'aromàtic pa de civada,

del sarró anarquitzant, ---oh "mil-leni", medieval i místic
"mil-leni"!!!---

metrallat tot ell de taques de llotim florit;

i, amb somris ingenios, prengué un carroll de raïm negre
de la vinya, de la vinya esquarterada pel foc de la
ferralla bèl·lica ---oh l'any trenta-sis: la pairal masia
esfondrada!--- i semi-corcada d'humitat pel cursejar
dels llargardaixos i el regateig dels llimacs de la
contrada, en envespir...

"Jo no em suïcido amb una rama romescaire de llorer,
com pretenia l'Orfeu..."

Les cent flautes òrfiques dels boscos, soroilejaven per entre
la plomissa calenta dels nius i la brossa ardent
dels matolls enrogits i agonitzants de grèvol ---oh
coure de dang, oh Venus xipriota!---

"Jo em tiraré, capbussat, al toll profund del llac de l'Aquari!
solemne".

"El rellotge de sol ---no ho saps, Madonna bruna? no sona
mai, Santa Sara!

Només, només s'anuncia, esborradis, en el mite antic, en el
mite proto-històric, en la tradició de Vesubi".

("Idolàtriques processons s'esgranaran de nou.
Ja retruny la freda terra amb els tambals
solitaris").

Ara, al paller envernissat de molsa com ara un càntir d'estiu
ho és de verd, la pastora fa l'amor amb el bàrdic,
amb el diví pagès. Horus!

Hi canta una calàndria, vora la calaixera del pou
emblanquinat i empastifat de sofre i de sulfat de
coure.

La vella creu de ferro tremola com l'iris mortuori ---no és pas l'Arquet de Sant Martí apaivagt, dolçós i ennoblit-- d'un foc follet global i serpentari.

"Quan Venus es torni boja,

el POEMA, (El sacríleg poema de la Raó, ---1792: la putana, al ninxo buit de Notre Dame de París, erigida en el símbol del plom opac que a tots ens cal daurar d'humilitat medieval--- oh ermita abandonada dels frares, oh republicans!)

tirà endavant empès pel carro lleonar de Cibeles o per l'afogassat d'Ezequiel".

"La màgica roda de foc lluu en el micro-cosmos teu, amor meval!"

Minerva, oh, brilla, brilla a la nit prop del saüc extasiat i enamorat de la boscúria boirosa i druidica d'aquesta Marca Hispànica!"

"M'ha encegat el sol ---l'ametller és tot roig, roig com la

lluna d'octubre ("Octubre rojo!") i em torno embriac, amb aquesta sentor verge de maduixes i de prunes morades del comellar".

Fins al cim!

Jo assoliré, a la tarda,

la Rosa, la Rosa mística. ---Oh rosa de Jericó--. A la Rosa dels Quatre Vents, a la Verge Antiga, la "Mater Terrae"!"

El cel i el deliri de la matinada

---en l'aiguafort de l'alba---

tenien el color

de la revolució social...

La nit, l'obscura nit atueix les liles perquè són fosques,

---així també els poetes!---

ara, en aquest clar matí,

les santifica la llum,

la claror del cel aiguabarrejada

amb la simpàtica rosada amb què Dèu bateja els sants.

